

TEMPLUL LUI DUMNEZEU

»Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul Lui Dumnezeu locuiește în voi?« (1 Corinteni 3,16)

Este extraordinar de rușinos că se poate întâmpla ca unii să aibă o ,religie' și nici măcar să nu cunoască Templul, care este cea mai importantă organizare a întregului cult.

Când era Israel în Egipt, nu aveau nici un sfânt Locaș, nici un Templu, nicio Casa a lui Dumnezeu. Pe atunci nu aveau nici măcar o religie, cu excepția cazului că am vrea să numim astfel idolatria lor.

În pustie Moise a ridicat un cort, după porunca lui Dumnezeu, în care totul trebuia să fie după modelul care i se arătase lui Moise pe munte. **Acesta a fost primul sfânt Locaș, locuința lui Dumnezeu**, pe care El a recunoscut-o. »Atunci norul a acoperit cortul întâlnirii și slava Domnului a umplut cortul. Moise nu putea să intre în cortul întâlnirii, pentru că norul stătea deasupra lui și slava Domnului umplea cortul.« (Exod 40,34-35) După acest lucru putea recunoaște orice israelit că aceea era Casa lui Dumnezeu. Dacă cineva s-a gândit să-și facă o ,casă a lui Dumnezeu' proprie, aceasta ar fi fost o răzvrătire față de Dumnezeu. El și-ar fi atras cu siguranță mânia lui Dumnezeu, iar judecata ar fi urmat imediat.

Dar pe când Israel era în Canaan, Dumnezeu a ales un loc, unde trebuiau să se ducă semințiile lui Israel și despre care Dumnezeu deja vorbise cu Moise:

»Voi să nu faceți așa față de Domnul, Dumnezeul vostru! Ci să-L căutați în locașul Lui și să mergeți la locul pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul vostru, din toate semințiile voastre, ca să-Și așeze acolo Numele Lui.« Și, »Vezi să nu aduci arderile tale de tot în toate locurile pe care le vei vedea; ci să aduci arderile de tot în locul pe care-l va alege Domnul în una din semințiile tale, și acolo să faci tot ce-ți poruncesc Eu.« (Exod 12,4-5 și 13-14)

Acesta a fost Ierusalimul, cetatea pe care a ales-o Dumnezeu. În această cetate trebuia Solomon să construiască minunatul Templu, dar nu după gândurile lui sau după un concept artistic premiat, ci David i-a dat fiului său Solomon modelul sălii (a Templului) și a caselor și a cămarilor, și a odăilor de sus și a odăilor dinăuntru și a odăii pentru capacul ispășirii și modelul a tot ce era în el, prin Duhul.

»Toate acestea, a zis David, **toate lucrurile izvodului acestuia mi le-a făcut cunoscut Domnul**, însemnându-le în scris cu mâna Lui.« (1 Cronici 28.11 și 19)

Când marea construcție a fost gata, orice expert putea stabili după model, că totul era după gândurile lui Dumnezeu.

Cum Dumnezeu a recunoscut cortul din pustie ca locuință a Sa, tot așa a recunoscut și casa construită de Solomon ca fiind a Sa. »**Și slava Domnului umplea Casa Domnului**. Preoții nu puteau să intre în Casa Domnului, căci slava Domnului umplea Casa Domnului.« (2 Cronici 7,2)

Chiar și cel mai simplu om trebuia să recunoască, că, având în vedere acest fapt minunat, că ar fi fost o cutezanță să mai construiești o casă, pe care s-o numești ,Casa Domnului'. Mai târziu voi reveni asupra acestor gânduri în mod deosebit.

Ah, slava lui Solomon n-a ținut mult. De ce nu? Oare nu are Dumnezeu putere să-Și păzească Templul? Ba da. Dar cunoaștem istoria lui Solomon și nu vreau să spun nici un cuvânt în plus. El n-a rămas credincios. Deja la cinci ani după moartea sa (pentru că fiul său și împreună cu el tot Israelul au părăsit Legea Domnului) a luat Șișac, Faraonul Egiptului, vistieriile Casei lui Dumnezeu și vistieriile casei împăratului și scuturile de aur pe care le făcuse Solomon. (2 Cronici 12,2 și 9)

»Atunci Domnul a făcut să se suie împotriva lor împăratul Haldeilor.« (2 Cronici 36,17-19) Acesta a fost sfârșitul acestui Templu. Dumnezeu Însuși a trimis nimicitorul, căci poporul Israel »și-au bătut joc de trimișii lui Dumnezeu, I-au nesocotit cuvintele și au râs de proorocii Lui.« (2 Cronici 36,16)

Dumnezeu a trimis nimicitorul și tot El a tocmii un alt constructor. Dar de data aceasta n-a fost un împărat israelit, ci unul dintre neamuri.

»În cel dintâi an al lui Cir, împăratul perșilor, ca să se împlinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, Domnul a trezit duhul lui Cir împăratul perșilor, care a pus să se facă prin viu grai și prin scris această vestire în toată împărăția lui: ,Așa vorbește Cir, împăratul perșilor: Domnul, Dumnezeul cerurilor mi-a dat toate împărățiile pământului și mi-a poruncit să-I zidesc o casă la Ierusalim, în Iuda. Cine dintre voi este din poporul lui? Domnul, Dumnezeul lui să fie cu el și să plece.« (2 Cronici 36,22-23)

Nu este de mirare că Dumnezeu a tocmii un împărat dintre neamuri, ca să-I construiască o casă? Și pe acest împărat al Persiei, pe Cir, Îl numește Dumnezeu »păstorul Meu« și »unul Meu«. Lui îi dă un nume de cinste și oferta de a reconstrui Ierusalimul și Casa Lui, pe când el încă nici nu fusese născut. (Isaia 44,28 și 45,1-5) Acesta era Templul a cărui construcție a început sub conducerea lui Ezra. De aceea începe cartea Ezra cu aceleași cuvinte cu care se termină cartea 2 Cronici: »În cel dintâi an al lui Cir, ...« ...etc. (Ezra 1,1)

Terminarea acestui Templu s-a realizat în timpul proorocului Hagai. (Ezra 4,24; Hagai 1)

»Și bătrânii iudeilor au zidit cu izbândă, după poruncile proorocului Hagai și ale lui Zaharia, fiul lui Ido; au zidit și au isprăvit după porunca Dumnezeului lui Israel și după porunca lui Cir, lui Dariu și a lui Artaxerxe, împăratul perșilor. Casa a fost isprăvită în ziua a treia a lunii Adar, în al șaselea an al domniei împăratului Dariu.« (Ezra 6,14-15)

Dar nici acest Templu n-a rezistat mult. Mai era, într-adevăr, pe vremea când era Domnul Isus pe pământ, dar când ucenicii I l-au arătat și unul dintre ucenici I-a zis: »Învățătorule, uită-Te ce pietre și ce zidiri!« Domnul Isus i-a răspuns: »Vezi tu aceste zidiri mari? Nu va rămânea aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată.« (Marcu 13,1-2; Matei 24,1-2)

Totuși, Dumnezeu vrea să aibă în Ierusalim un Templu. Ierusalimul este locul pe care El l-a ales. Așa că în timpul lui Hagai Templul a mai fost construit o dată și am putea crede că iudeii au învățat ceva, dar cum arăta el când Domnul Templului a venit la Casa Sa, când Domnul Isus Hristos era pe pământ? Ah, acest popor nechibzuit a făcut din el o speluncă de ucigași. Ce i-a rămas lui Dumnezeu altceva de făcut decât să-l lase pradă distrugerii. Acest Templu a fost distrus de romani, ceea ce comandantul de oști n-a avut de gând.

Dar în Ierusalim va mai fi construit odată un Templu al lui Dumnezeu, un Templu după gândurile Lui, care va fi atunci o casă de rugăciune pentru toate neamurile. Chiar și pentru acest Templu s-a făcut deja modelul. (Ezechiel 40,44) De asemenea, este scris că această casă va fi recunoscută de Dumnezeu. Ezechiel a putut deja să vadă această recunoaștere în duh, tot așa cum a putut altă dată să vadă cum slava Domnului a părăsit Casa.

»Și iată că slava Dumnezeului lui Israel venea de la răsărit. Glasul Său era ca uruitul unor ape mari și pământul strălucea de slava Sa. Vedenia aceasta semăna cu aceea pe care o avusesem când venisem să nimicesc cetatea; și vedeniile acestea semănau cu aceea pe care o avusesem lângă râul Chedar și am căzut cu fața la pământ. Slava Domnului a intrat în Casă pe poarta dinspre răsărit. Atunci Duhul m-a răpit și m-a dus în curtea dinăuntru. Și Casa era plină de slava Domnului. Am auzit pe cineva vorbindu-mi din Casă și un om stătea lângă mine. El mi-a zis: ,Fiul omului, acesta este locul scaunului Meu de domnie, locul unde voi pune talpa picioarelor Mele; și aici voi locui veșnic, în mijlocul copiilor lui Israel!« (Ezechiel 43,2-7)

Acest Templu viitor îl are Dumnezeu în vedere deja de când construia Solomon primul Templu, da, deja de când i-a făcut cunoscut lui David toate lucrurile, însemnându-i-le în scris, prin aceea că mâna lui Dumnezeu era peste el. (1 Cronici 28,19) La acest Templu S-a gândit Dumnezeu și la construirea Templului sub conducerea lui Zorobabel și a lui Iosua. Pentru El

există un singur Templu, care este acela care va fi în Ierusalim în timpul împărăției de 1000 ani și despre care este vorba în prorocul Hagai 2,7-10. (vezi Ezechiel 40,43)

Cuvântul adevărului vorbește în legătură cu binecuvântările din perioada împărăției de 1000 de ani, nu numai despre poporul Israel, ci harul lui Dumnezeu cuprinde toate popoarele. Dar poporul Israel va ocupa o poziție privilegiată în această împărăție.

Deja Moise a trebuit să scrie, pe când poporul Israel greșea lamentabil, când au evitat să intre în țara cea lăudată, pentru că se temeau de uriași: »Cât este de adevărat că Eu sunt viu și că slava Domnului va umple tot pământul...« (Numeri 14,21)

»Pământul va fi plin de cunoștința slavei Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă.« (Habacuc 2,14) Va veni o vreme când leii vor mânca paie ca boul. (Isaia 11,7) Și celui mai simplu om trebuie să-i fie azi limpede, că toate aceste binecuvântări nu vin nici prin socialism, nici prin comunism, nici prin bolșevism, nici prin catolicism, nici prin protestantism și nici prin orice alt ,ism', căci toate acestea sunt firești și nu au putere decât de distrugere, de poruncire, dar să zidească nu pot. Numai Dumnezeu îi poate ajuta pe oameni. El nu are putere doar de a dărâma și de a strica, ci și de a construi; chiar din nimic poate face ceva. De la El vine orice dar bun și desăvârșit, de la El vin binecuvântările. Și este bucuria Lui să-i binecuvânteze și să-i bucure pe oameni.

Dar în starea în care omul se găsește acum, lui Dumnezeu îi este total imposibil să-l binecuvânteze, pentru că inima omului este orbită și în vrăjmășie cu Dumnezeu. În această stare omul se folosește de orice pentru a dovedi că nu există Dumnezeu și ca să se înalțe singur. Pe timp de secetă și nevoi, omul zice: de aici se vede că nu există Dumnezeu, că altfel ar da ploaie, altfel, aceasta sau aceea ar fi altfel. Dar dacă Dumnezeu binecuvântează plantele pământului, astfel ca să domnească prisosul și binecuvântarea, atunci omul zice: natura aduce totul de la sine, acest lucru se datorează puterii și deșteptăciunii mele, nu există Dumnezeu.

Ce să facă Dumnezeu în acest caz? Să intre în derută? Nu, El știe foarte bine ce va face. Planul Său este deja făcut. Încă puțină răbdare, încă foarte puțin timp și El va clătina cerul și pământul și chiar marea.

Timpul în care trăim este plin de zbuciumări; sunt mișcările premergătoare întâmplărilor ce vor avea loc în toată lumea. Ele sunt umbra pe care o aruncă înaintea lor evenimentele care vor veni.

TEMPLUL LUI DUMNEZEU ÎN CER

Este cunoscut că atât cortul cât și Templul au fost umbra lucrurilor cerești. (Evrei 9) În Apocalipsa 11,19 și 15,5 citim despre Templul lui Dumnezeu din cer, despre chivotul legământului, respectiv, cortul mărturiei din cer. Că acest Templu nu este descris mai îndeaproape are ca motiv faptul că noi cunoaștem organizarea lui prin ,umbre'. Dar să nu mai vorbim despre aceasta, căci în curând vom vedea acest Templu; încă puțin și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi. De aceea să ne mai preocupăm încă puțin cu ceea ce este Templul lui Dumnezeu în timpul de acum.

TEMPLUL LUI DUMNEZEU ÎN PREZENT

Unde este azi Templul lui Dumnezeu? Este foarte important să știm acest lucru, căci unde vrem să ținem slujba divină, dacă nu știm unde este Templul? Totuși, Casa lui Dumnezeu este punctul central al oricărei slujbe divine, locul unde trebuie aduse jertfele. Da, el simbolizează prezența lui Dumnezeu Însuși, El, care ,locuiește' în această Casă. Dacă vrem să venim la El, trebuie să venim la Templu.

Ce ne spune Scriptura despre Templul lui Dumnezeu din timpul prezent, despre Templul nostru? »Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul Sfânt locuiește în voi? Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt și așa sunteți și voi.« (1 Corinteni 3,16-17) Acestea sunt cuvinte foarte clare, care nu au nevoie de lămuriri. Noi înșine suntem Templul lui Dumnezeu, adică Adunarea sau Biserica lui Dumnezeu, cei sfințiți în Isus Hristos, chemați să fim sfinți și toți cei ce cheamă în vreun loc Numele Lui Isus Hristos, Domnul nostru. (1 Corinteni 1,2) Niciodată nu i-a aparținut vreun necredincios și în toată veșnicia n-o să-i aparțină vreun necredincios.

»Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?« (1 Corinteni 6,19) Acest lucru este de înțeles, dar trebuie să luăm seama, că trupul individual, al fiecăruia în parte nu este Templu lui Dumnezeu, ci al Duhului Sfânt; **Templul lui Dumnezeu este Adunarea**. Această remarcă a fost făcută doar ca o notă de completare.

Domnul Isus îi spune lui Petru în urma mărturiei lui: »Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu«, ... »și Eu îți spun: ,Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui.'« (Matei 16,16-18) Astfel știm că Domnul Însuși Își zidește Adunarea. El n-a spus: ,pe această piatră să-Mi construiți Biserica', ci: **»vreau să-Mi zidesc«**. Scriptura mărturisește foarte clar despre Casa lui Dumnezeu, dar dacă nu înțelegem este pentru că privim totdeauna la ceea ce construiesc oamenii. Ca urmare, nu putem înțelege Biblia. Citim: »Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos.« (1 Petru 2,4-5)

»Așa dar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El, toată clădirea bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.« (Efeseni 2,19-22)

»Dar Hristos este credincios ca Fiu peste casa lui Dumnezeu. Și casa Lui sunteți voi, dacă păstrați până la sfârșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne lăudăm.« (Evreii 3,6)

Aceste citate ar trebui să ne fie de ajuns ca să clarificăm noțiunea de ,casa lui Dumnezeu'. **Aceasta este singura casă** pe care Dumnezeu o recunoaște azi ca fiind Casa Lui, în care locuiește. Iar toate celelalte case și temple pe care oamenii le construiesc astăzi și pe care le numesc ,casa lui Dumnezeu', nu pot avea pretenția de a fi numite astfel. **Dumnezeu nu le recunoaște**.

Am amintit deja că israelitul care s-ar fi gândit ca pe lângă cort să-ți facă și el o ,casă a lui Dumnezeu', și-ar fi atras mânia lui Dumnezeu și ar fi fost judecat; și având în vedere Templul construit de Solomon, ar fi fost o cutezanță să-și mai construiască și el o casă pe care s-o considere ,casă a lui Dumnezeu'. Mai ales că a mai fost spus că Cel Prea Înalt nu locuiește în locașuri făcute de mâini omenești, căci cerul este scaunul Lui de domnie, iar pământul este așternutul picioarelor Sale. (Faptele Apostolilor 7,48-49) Dumnezeu Însuși pune întrebarea: »Ce fel de casă vreți să-Mi zidiți?« Și mai este scris:

»Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului și nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile.« (Faptele Apostolilor 17,24-25; vezi și 1 Împărați 8,27; Isaia 66,1;) **Casa lui Dumnezeu** este azi la fel de reală ca pe vremuri, cu deosebirea că pe vremuri exista și o casă vizibilă, făcută din lemn și piatră, în timp ce **azi ea este o casă invizibilă, făcută din pietre vii**. Dar nu este invizibilă de tot, ci numai pentru ochiul normal al omului. **Ochiul credinței vede casa**. În curând această casă va fi terminată și atunci acest Templu al lui Dumnezeu va fi văzut.

Și această casă a umplut-o Dumnezeu cu lucruri minunate, căci Domnul zice. »Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu.« Și: »Eu sunt proslăvit în ei.« (Ioan 17,22 și 10)

Recunoașterea acestui Templu a ieșit și ea la iveală, cu ocazia acelei zile a Cincizecimii de la Ierusalim. (Faptele Apostolilor 2,1-4)

Cum este posibil ca oamenii să aibă atât de puțină înțelegere pentru adevăr? Nu este toată lumea plină de așa-zise ‚case ale lui Dumnezeu’? Toate aceste case mărturisesc că oamenii nu cunosc Templul lui Dumnezeu. Chiar și noi am considerat pe vremuri aceste case ca Locașuri sfinte.

Atunci, să tacă Dumnezeu? Să lase toate acestea să se petreacă nepedepsite? Sau acest cuvânt mai are, totuși, însemnătate: »Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt și așa sunteți și voi.« (1 Corinteni 3,17)

Dumnezeu va aduce sfârșitul tuturor templelor false, iar cine nu crede acest lucru, să privească la Rusia, unde bolșevicii îndeplinesc această lucrare. **Așa se va întâmpla și la noi, dacă copiii lui Dumnezeu nu vor lua o atitudine clară față de aceste case și față de organizarea lor.**

Dar noi nu suntem chemați să distrugem și nici n-am primit putere să dărâmăm, ci să zidim.

Casa lui Dumnezeu se mai construiește și azi și mulți dintre iubii cititori au putut-o vedea deja azi. Poate ne vom permite chiar să avem o părere despre ce și cum zidesc alții, dar acest lucru nu contează.

CINE PARTICIPĂ AZI LA ZIDIRE?

Aceasta este întrebarea. Ea nu este adresată celor ce nu cunosc adevărul, care n-au nicio pricepere pentru el. Nici Dumnezeu nu dorește ca egiptenii, asirienii sau babilonienii să-I construiască o casă, ci poporul Său Israel. Lui îi zice: »Luați seama la căile voastre!« Și tot lui îi spune să-I zidească o casă.

Împărații: Cir, Darius și Artaxerxe nu poruncesc nici ei mezilor și perșilor să-I facă o casă lui Dumnezeu, ci împăratul Cir a trimis o vestire în toată împărăția lui, prin care spune: »Cine dintre voi este din poporul Lui? Dumnezeu lui să fie cu el și să se suie la Ierusalim în Iuda și să zidească acolo Casa Domnului, Dumnezeului lui Israel!« (Ezra 1,3)

Tot așa nu așteaptă Dumnezeu nici azi de la neamuri ca ei să-I zidească o casă și nici de la cei cărora le merge numele că trăiesc, dar de fapt sunt morți, ci de la ai Săi, de la copiii Săi iubiți; ci sfinții Lui să lucreze la Casa Lui, pe care Dumnezeu vrea s-o umple cu lucruri minunate.

În zilele noastre se face multă evanghelizare și nu vrem să spunem nimic împotriva acestor acțiuni, căci se pare că este nevoie; și nici nu vrem să judecăm aici ce greșeli se fac cu astfel de ocazii. Cel ce judecă toate este Dumnezeu, cu care va avea de-a face oricine crede că Îi slujește.

Dar cu toată evanghelizarea, oricât de bună și de corectă ar fi, totuși nu obținem decât grămezi de pietre și nu un Templu, nu putem ridica o casă. Să ne întrebăm ce folos am avea, ținând cont de marea criză de locuințe, dacă într-o localitate s-ar face mai multe fabrici de cărămidă, unde zi și noapte s-ar arde cărămizi sau dacă de la cariera de piatră din împrejurimi s-ar căra zilnic pietre în localitate cu toate mijloacele de transport care stau la dispoziție, dacă nimeni n-ar începe să ridice case cu ele?

Astăzi sunt multe pietre la îndemână, pietre vii, pietre ale sfântului Locaș, dar ele zac la colțurile străzilor, pentru că se construiește puțin. Cu copiii lui Dumnezeu este la fel ca și cu israeliții. (Plângerile lui Ieremia 4,1) Toți își construiesc propria lor casă. Și fac lucrul acesta cu foarte mare grijă, ca și când ar construi pentru veșnicie; dar la Casa lui Dumnezeu cine se gândește?

Pentru singura Adunare, **Adunarea lui Dumnezeu**, părtășia sfinților, căreia îi aparțin **toți copiii lui Dumnezeu**, fără excepție, n-avem pricepere, abia dacă o cunoaștem. Și totuși este singura care este »**Templul lui Dumnezeu**« sau »**Casa lui Dumnezeu**«.

Acestui Templu nu poate nici să-i aparțină un necredincios și nici să ajute la construirea lui nu poate vreun necredincios. La așa ceva se folosesc numai pietre vii.

N-au făcut toate: adunările, partidele, sistemele, sectele, comunitățile, etc. un început bun? La începuturile lor n-a fost în ele o viață activă? Iar apoi au mers toate pe același drum, pe care au mers și israeliții, despre care citim:

»Poporul a slujit Domnului în tot timpul vieții lui Iosua și în tot timpul vieții bătrânilor care au trăit după Iosua și care văzuseră toate lucrurile mari, pe care le făcuse Domnul pentru Israel. Tot neamul acela de oameni a fost adăugat la părinții lui și s-a ridicat după el un alt neam de oameni, care nu cunoștea pe Domnul și nici ce făcuse El pentru Israel. Copiii lui Dumnezeu au făcut atunci ce nu plăcea Domnului și au slujit Baalilor. Au părăsit pe Domnul, Dumnezeul părinților lor, care-i scosese din țara Egiptului și au mers după alți dumnezei, după dumnezeii popoarelor care-i înconjurau; s-au închinat înaintea lor și au mâniat pe Domnul. Au părăsit pe Domnul și au slujit lui Baal și Astarteelor.« (Judecători 2,7-13)

Este dureros să vedem unde se duc toate, dacă sunt rechemați aceia pe care Dumnezeu i-a trezit și i-a folosit ca să dea viață lucrărilor și dacă a murit și generația următoare. Atunci, lucrul început este dus mai departe de copii sau de copiii copiilor, dar ei n-au experiența părinților, n-au antrenament. În general, ei au ajuns la bunăstare prin binecuvântarea părinților, în timp ce părinții, în majoritatea lor au fost săraci. Ei duc lucrarea mai departe după propriile lor gânduri, fără să se intereseze de Cuvântul adevărului, pe care îl folosesc numai în cazul care el slujește scopului lor. Ei au procedat la fel ca israeliții, care au făcut ce este rău în ochii Domnului. (Judecători 2,11 ș. a.)

»Pe vremea aceea nu era împărat în Israel; fiecare făcea ce-i plăcea.« Așa se întâmplă: în loc să ne orientăm după Cuvântul lui Dumnezeu, mergem pe propriile noastre căi. Dar păstrăm o anumită formă de religiozitate, n-avem curajul să renunțăm la ea, dar nu mai avem putere.

Ne place încă să cântăm frumoasele cântări, mai citim comentarii sau cărți religioase, dar nu le mai înțelegem. Așa a fost după moartea lui Iosua și a bătrânilor și tot așa a fost și în timpul lui Hagai. Lipsa puterea de a înfrânge împotrivirea vrăjmașului și de a zidi casa în ciuda împotrivirii lui.

Tot așa este și astăzi, în zilele din urmă: lipsește puterea. Dar în timp ce lipsește puterea de a construi Casa Domnului, ne străduim cu râvnă pentru propria casă. Pentru ea nu ne temem nici de costuri, nici de oboseală, niciun drum nu este prea lung, nicio oră nu este prea târzie; avem întotdeauna timp, până la epuizarea completă. Astfel crește casa, afacerea merge bine, averea se înmulțește, copiii se dezvoltă, găsesc servicii sus-puse, se căsătoresc bine. Pentru aceasta este întotdeauna timp, iar mijloacele pentru dezvoltare și utilare nu lipsesc.

Și așa cum este cu afacerea și cu familia, așa este și cu adunarea. Punem mult în joc ca să facem totul cât mai bine cu puțință. Nici în acest caz nu ne temem de costuri și oboseală și crește și adunarea. În primul rând ne trebuie un local de adunare, apoi o capelă și în cele din urmă o ,casă a lui Dumnezeu', ca lumea'???

De îndată ce ne abatem de la Cuvântul adevărului, umilința încetează și numărul membrilor crește. Toată treaba ,arată bine', dar nu este Casa lui Dumnezeu, ci este o **casă proprie**, făcută numai pentru ,membri' cu aceeași ,profesiune de credință'. În felul acesta au luat naștere **atâtea** ,case ale lui Dumnezeu', dar Dumnezeu nu le recunoaște. Pentru Casa pe care Dumnezeu vrea s-o aibă construită, lipsește orice pricepere.

Dar să ne întoarcem la întrebarea noastră: **împreună cu cine construim?**

Cum Templului lui Dumnezeu nu-i poate aparține nici un necredincios, tot așa nu poate participa la construire nimeni dacă el însuși nu este o piatră vie.

Ah, da, aş vrea şi eu să ajut, poate zice câte cineva, dar cum să fac? N-am nici bani, nici timp, nici nu mă pricep, nici n-am făcut vreo facultate, n-am studiat, n-am făcut nici măcar un seminar, cum aş putea atunci participa la zidire? Deci, să lăsăm ziditul în seama celor care l-au învăţat.

Acestea sunt pretexte fără valoare. Dacă acest ‚eu aş vrea’ ar fi sincer, am vedea în curând şi rezultatul. Dar de cele mai multe ori nu pare să existe nici măcar voinţa sinceră. Toate pretextele sunt uşor de combătut.

N-am timp. Cred, dar cum de n-ai timp? Roagă-L pe Domnul să-ţi dea, căci El a zis: cereţi şi veţi primi. Chiar n-ai nici un pic de timp liber? Şi chiar dacă ai avea numai puţin timp liber, ce faci cu el? Oare eşti rob? Din pat fugi direct la muncă şi după muncă te bagi imediat în pat? Nu-mi pot imagina aşa ceva. **Cereţi şi vi se va da.** Acest cuvânt limpede şi fără echivoc te va judeca odată.

Cum de **sunt astăzi atât de mulţi şomeri?** S-ar putea ca printre ei să fie mulţi care niciodată **n-au timp** să participe la construcţia Casei lui Dumnezeu. Cum este acum, iubite cititor şomer, frate, soră? Acum ai timp; cum îl foloseşti? Acum participi la zidirea Casei Domnului sau acum ai o altă scuză?

Nu mai stau încă şi azi, în ceasul al doisprezecelea, atâţia oameni în pieţe, care ar trebui toţi să meargă să lucreze în via Domnului. El va da fiecăruia ce este drept şi s-ar sfârşi curând cu şomajul. **Dacă numai un singur cititor va înţelege cele de mai sus şi în baza lor ar merge şi ar participa la zidire, atunci aceste rânduri n-ar fi scrise zadarnic.**

Sunt foarte sărac, n-am bani. Asta-i rău! Ce poţi construi fără bani? Dar n-ai citit chiar niciodată **că cheltuielile pentru Casa lui Dumnezeu vor fi plătite din casa împăratului?** (Ezra 6,4) (Vă rog, citiţi tot capitolul!)

Oare de ce o fi poruncit împăratul Cir ca să fie ridicată Casa lui Dumnezeu, iar cheltuielile să fie plătite din casa împăratului, »luate din averile împăratului venite din birurile de dincolo de Râu«? Iar »lucrurile trebuincioase pentru arderile de tot ale Dumnezeului cerurilor, viţei, berbeci şi miei, grâu, sare, vin şi untdelemn, să li se dea la cerere preoţilor din Ierusalim, zi de zi şi fără nicio lipsă, ca să aducă jertfe de bun miros Dumnezeului cerurilor şi să se roage pentru viaţa împăratului şi a fiilor lui.« (Ezra 6,8-10)

Oare de ce s-o fi păstrat scris cu atâta grijă şi pentru toată veşnicia această poruncă a împăratului Cir? Acest împărat a lucrat după gândurile lui Dumnezeu. Ceea ce a hotărât el trebuia să fie permanent şi decisiv, pentru toţi cei care vor să facă voia lui Dumnezeu, mai înainte de toate pentru aceia care vor să zidească Casa lui Dumnezeu şi să aducă jertfe lui Dumnezeu. Ei trebuie să primească tot ce au nevoie. Atunci chiar şi cei foarte săraci pot participa? Deci dacă li se dă tot ce au nevoie pentru a zidi şi pentru serviciul divin, atunci poate oricine construi, numai să vrea. Tot aşa şi azi: poate participa la zidire oricine, numai să vrea.

Este scris: »Dumnezeiasca lui putere ne-a dăruit tot ce priveşte viaţa şi evlavia, prin cunoaşterea Celui ce ne-a chemat prin slava şi puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduinţele Lui nespuse de mari şi scumpe, ca prin ele să vă faceţi părtaşi firii dumnezeieşti, după ce aţi fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă.« (2 Petru 1,3-4)

În faţa acestei realităţi, cine mai poate să spună: **sunt foarte sărac?** Nu este de mirare cum un copil al lui Dumnezeu poate să spună: **sunt sărac?** Nu suntem noi bogaţi în toate şi binecuvântaţi cu tot felul de binecuvântări duhovniceşti, în locurile cereşti, în Hristos? (Efeseni 1) Nu-i stau credinţei şi azi la dispoziţie mijloacele bogate ale resurselor cereşti?

Cititorul să se gândească la acest lucru. El nu trebuie să dea, aşa cum am auzit de multe ori, ci **el trebuie să primească** mijloacele pentru zidire şi tot ce este de trebuinţă pentru serviciul divin; **să primească din casa împăratului.**

Cunosc gândurile care pot să-i vină cuiva la citirea acestor rânduri. Este cu totul de neînțeles că trebuie să fie așa, dar așa este.

În ce fel sau pe ce căi aduce Dumnezeu mijloacele, aceasta este taina Lui. El își instruieste locuitorii să livreze totul la timp. El are astfel de locuitori peste tot. Și chiar dacă ar fi ca ei să păstreze banii pe care El îi dă cu acest scop – să plătească la timp lucrătorilor – El nu va fi pus niciodată în încurcătură când cineva începe să construiască, în credință. Încearcă, iubite cititor și vei experimenta lucruri minunate.

Numai să înceapă, doar cu mijloacele pe care iubitul cititor tocmai le are în mână, doar cu timpul pe care tocmai îl are la dispoziție, ajunge și atât. Nimeni nu trebuie să înceapă cu strângeri de fonduri. Acesta nu este un început bun.

Oare să fi fost scris din întâmplare următorul text? **»Oricine va călca porunca aceasta, să se scoată din casa lui o bârnă, să se ridice ca să fie spânzurat pe ea și casa să i se prefacă într-o grămadă de gunoi.«** (Casa lui, cea pentru care și-a dat atâta osteneală!) (Ezra 6,11)

O, de-ar vrea toți să participe la construcția Casei lui Dumnezeu sau să continue să construiască, gândindu-se la acest decret al împăratului. Căci va veni ziua când el va fi împlinit în toată claritatea lui. Atunci nu va putea spune nimeni: n-am știut. De aceea este scris așa de limpede, ca să putem ști. Este chiar așa de greu de înțeles?

Vreau să ajut la zidire, dar sunt **prea neîndemânatic, nu am pricepere, nu pot să vorbesc bine** și orice alte motive se mai pot aduce, ele nu vor fi temeinice în ziua când Dumnezeu va aduce la lumină lucrurile ascunse; atunci vor ieși la lumină și gândurile ascunse și fiecare va recunoaște deschis de ce nu a participat la zidire. Dar atunci paguba lui va fi mare. Pentru că ocaziile pierdute nu se mai pot recupera, tocmai de aceea nimeni să nu se lase împiedicat de la zidire.

De multe ori depinde și de faptul că **ne găsim într-un loc cu totul nepotrivit**, de unde nu putem construi, unde numai unul singur construiește, fiind plătit de toată adunarea. Ceilalți trebuie numai să-i dea banii necesari pentru a construi. Aceasta nu este după gândurile lui Dumnezeu.

»Cine dintre voi este din poporul Lui? Domnul, Dumnezeul lui să fie cu el și să se suie la Ierusalim în Iuda și să zidească acolo Casa Domnului, Dumnezeului lui Israel.« Așa a poruncit împăratul. Tot așa este și azi: toți copiii lui Dumnezeu să ajute la zidirea Casei lui Dumnezeu.

»De aceea, prea iubiții mei frați, fiți tari, neclintiți, sporiți totdeauna în lucrul Domnului, că știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică.« (1 Corinteni 15,58) Așa ne spune Cuvântul azi, iar cititorul să-și pună întrebarea: dacă va urma porunca aceasta sau nu; și dacă nu, **de ce nu?**

Nimeni nu este prea neînsemnat, dar nici prea important ca să lucreze cu mâinile. În timpul lui Neemia, când se construia zidul Ierusalimului, fruntașii iudeilor n-au vrut să-și plece grumazul în slujba Domnului. (Neemia 3,5)

Dacă toată adunarea este prezentată ca trup, atunci nu-i poate veni nimănui ideea **că un singur mădular trebuie să îngrijească de tot trupul**, în timp ce mădularele celelalte nu au nicio sarcină, ci că pot lăsa totul în seama aceluia singur mădular.

Toate mădularele vii au o îndatorire în adunare și dacă nu o împlinesc, tot trupul este bolnav și suferă.

DE AZI ÎNCOLO VREAU SĂ BINECUVÂNTEZ

Așa a transmis Dumnezeu poporului Său. (Hagai 2,19) Începând din ziua aceasta? Începând din ziua a douăzeci și patra a lunii a noua, din ziua **când a fost întemeiat Templul lui Dumnezeu; din această zi** »vreau să binecuvânteze«.

Oare vreun scump cititor își dă seama **de ce depinde**, că astăzi **lipsește binecuvântarea**? Cauza este că lipsește interesul pentru Casa Domnului. În cazul acesta trebuie să trăim aceleași experiențe ca israeliții pe vremea lui Hagai.

O, dacă ar fi azi pentru fiecare cititor care încă n-a participat la zidire, ziua a douăzeci și patra a lunii a noua! Ziua în care i se trezește interesul pentru Casa Domnului și în care Dumnezeu poate să înceapă să-l binecuvânteze.

Iubitul cititor să-și facă o însemnare în calendarul său, apoi să facă observații și se va minuna cum îl binecuvântează Domnul.

Până acum nimeni nu și-a răsplătit atât de bine slujitorii și robii ca Dumnezeu. Și toate nevoile vor lua sfârșit când Domnul începe să binecuvânteze. Căci de binecuvântarea lui Dumnezeu depinde totul.

Ziua anunțată de proorocul Hagai este aproape, cea în care Domnul va clătina cerul și pământul. El va răsturna scaunul de domnie al împărățiilor, va nimici puterea împărățiilor neamurilor, va răsturna și carele de război (tunurile și tancurile lor) și pe cei ce se suie în ele; caii și călăreții lor vor fi trântiți la pământ și unul va pieri ucis de sabia altuia. (Hagai 2,22)

Ce înseamnă răsturnarea scaunului de domnie, în parte am văzut deja. Nu trebuie să înțelegem în sens simbolic, ci la propriu. La fel va fi nimicită puterea împărățiilor neamurilor. Timpul acesta este aproape, în parte a și venit.

»Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați de Cel ce vă vorbește! Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au voit să asculte pe Cel ce vorbește în ceruri, al Cărui glas a clătinat atunci pământul și care acum a făcut făgăduința aceasta: ‚Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul.‘ Cuvintele acestea ‚încă o dată‘ arată că schimbarea lucrurilor clătinate, adică a lucrurilor făcute, este făcută tocmai ca să rămână lucrurile care nu se clatină. Fiindcă am primit dar o împărăție care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și frică; fiindcă Dumnezeul nostru este foc mistuitor.« (Evrei 12,25-29)

Toate lucrările ajung în foc. Nu contează cine le-a făcut, că nu se va avea în vedere persoana. Focul arde fără milă tot ce poate să ardă. La acest lucru să mediteze cei care și-au construit numai propria lor casa, fie că sunt case de familie, de afaceri sau de adunare, dar n-au zidit Casa Domnului. Nu va rămâne nimic din ea, oricât de frumos și trainic ar fi construită.

Aceste rânduri n-au fost scrise pentru a condamna pe cineva; autorul nu-și permite nici măcar să judece lucrarea sau munca altcuiva, ci din cauza timpului și a marii binecuvântări pe care mulți o pierd; și pentru ca mulți să mediteze la ceea ce a zis Domnul: »**Începând de azi vreau să binecuvânteze**«.